

да са предаде на съдъ. Но има още способъ да избавишъ себѣ си... За мене лично е се едно: азъ нищо не печѣла, нито губа, но азъ ти искамъ доброто и затова ти предлагамъ едно срѣдство. Най-добре е смиренно да са признаешъ на своятъ господарь (Сеянъ са удри съ чувство въ гръдите), че ти си виновенъ и че са каешъ за това, щото си написалъ; можешъ да кажешъ, че това са е случило неволно — отъ увлѣчение, а никакъ не отъ зло намѣрение. Увѣрявамъ та, че сичко това ще да ти са прости; цезарьтъ е милостивъ камъ оние, които искрено са признаватъ въ своите заблуждения, а азъ, приятелю мой, на колѣни ща да му са мола за тебе. Може би, негово величество ще да бжде до толкова милостивъ, щото ще да ти дозволи да заличишъ оние мѣста, които биятъ на очи, и да ги замѣнишъ съ други нови, и въобще да прибавишъ въ твоята история такива мисли и изражения, които би показале, че ти си искренъ и доброжелателенъ. По-добре е така да постъпишъ: казвамъ ти, ще да спечѣлишъ, мой добрий приятелю.

Кремуций.

Азъ не сжмъ направилъ нищо противозаконно. Въ Римъ нѣма такавъ законъ, който да осжжда историкътъ за това, че е изобразилъ сжбитията отъ преминалото време. Азъ не признавамъ себѣ си за виновенъ, защото никой не може да бжде нарѣченъ виновенъ безъ съдъ, а азъ не подлѣжа подъ съдъ, защото не сжмъ направилъ и не сжмъ казалъ нищо, което би обнаружвало моето нерасположение камъ настоящето правителство. Азъ сжмъ готовъ да са оправдая предъ сенатътъ, ако ти желасшъ, господине, да ми положишъ обвинения за моите Аннали. Само волята на цезарьтъ — а не законътъ — може да ма погуби; нека постъпи,